

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 6 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravištvu „Slov. Naroda“.

Iz Rusije.

13. sept. st. st. [Izv. dop.]

Kakor uče Nemci in za njimi tudi nekateri „Slovenci“, ki zadnje čase tako lepo „unisono“ pojo z njimi, kadar je treba vreči blata v slovansko Rusijo, je naša obširna država, v katerej solnce nikoli ne zahaja, najbolj divja država na celem svetu, in stoji na istem mestu, kakor ukopana.

Vender smo dožili do takega nepričakovanega dogodka, da je avstrijski minister narodne prosvete sebi v primer vzel ruskega svojega kolego. Precej ranjše, nego v Avstriji, javila se je v Rusiji nova naredba glede gimnazij, katera je napravila mnogo šuma v Rusiji. Minister namreč polaga na srce ravnateljem, naj bodo previdni pri vsprejemanju učencev in naj gledajo na to, je li položaj učenca v obitelji in glede gmotnih sredstev tak, da je možno pričakovati, da mu gimnazija prinese korist, kajti večkrat se zgodi, da je učenec primo-

ran zapustiti gimnazijo pred koncem; pravic mu tako nekončano obrazovanje ne daje, sam pa je zamudil čas, da bi se bil naučil česa drugega, kar bi mu dajalo kos kruha. Minister torej polaga na srce načelnikom gimnazij, naj ustopajočim učencem objasne vso resnobo in dolgotrajnost gimnazijskega tečaja in naj dobro premislijo, ali bi ne bilo temu ali drugemu boljše, ko bi se obrnil v kak drug učni zavod, kjer je tečaj krajši in učenje ne stoji tako velikih stroškov. Dozdaj ni vidno, da bi naredba g. ministra prinesla komu škodo, kajti nikomur ne dela krivice, dočim vaši Kranjci celo za svoje denarje ne smejo učiti se, in se jim, kakor gobovim brani ugod v Ljubljansko gimnazijo.

Jaz bi o tej naredbi g. ministra celo ne pisal, kajti ne zdi se mi važno, da bi o njej znali moji rojaki. Vse je ostalo, kakor je bilo, vsi srednji učni zavodi prejemanjo učenca, kakor prej in nova naredba je, kakor objasnjuje popečitelji (nadzorniki) le napominanje prejšnjih naredb.

No, dolžnost mi je bila spregovoriti o njej zato, kar so poljski časniki v Galiciji zatrobili zopet svojim rojakim in njih prijateljem, da ruska vlada pritiska ruske Poljake in da jim celo zapira pot v gimnazije in vseučilišča. Človek, ki čita „Uzas“, glasilo poljskih „stanczyków“ in iz njega posnema vesti iz Rusije, mora nehoté pomisliti, da je g. minister Deljanov izdal naredbo samo za Poljake, zato ker so Poljaki in ker ruska vlada nema drugega posla, nego misliti le o tem, kako bi delala krivico Poljakom. Naredba je izdana za vso Rusijo in že v juliju in avgustu razposlali so nadzorniki v Odesi, v Harkovu, v Moskvi in drugod ministersko okrožnico posameznim gimnazijam. O tem je lahko vsakdo čital v vseh ruskih časnikih.

Takim tendencioznim lažem smo sicer že navajeni; ni moj namen proslavljati dobrodušja ruske vlade; vender mi dokazujejo fakti, da, ako o Slovincih ali Hrvatih piše v Rusiji, da se uče po ruski, da ljubijo Rusijo, da se čutijo Slovane, takoj iz vseh avstrijskih lukenj lezejo najeti na plemenite namere vohuni in ovaduhi, ki v svojih listih kličejo policiji in državnemu pravdnishvu: ali je dovoljeno tako pisati, ali smo še v Avstriji? itd. Tako te plemenite duše same terjajo uničenje poslednje drobtinice tiskovne svobode.

Pravi Slovan mora ljubiti vse Slovane, torej tudi Poljake. No, poslednja zgodovina dokazuje, da se Poljaki dele na dva razreda, t. j. na šlahoto, katere se drže politikujoči kšedzi, in na prosti narod, kateri šlahota še zdaj sploh imenuje „bydlé“, t. j. živina, tako da, ako poljski šlahič govori o svojem „bydlé“, mora se razumeti, da so tu sešteti voli in hlapci v jedno število. Kako se godi temu dvonogemu „bydlé“ v Galiciji, pokazali so lanski bunti galiških „hlopov“, ki so po milosti poljskih politikantov čisto v parkljih židov. V Rusiji, kjer vlada ne daje tiru srednjeveškim strastim poljskih pomeščikov, hlopi žive relativno dobro, t. j. tako, da hvalijo Boga, da jih je ruska vlada iztrgala iz brezčloveških rok njih pritiskovalcev . . .

Nehoté sem se spomnil nekega dopisa v Graškem „Volksfreund-u“ pred dvema letoma, kjer se kot dokaz, kako ruska vlada katoličane tlači, navaja to, da morajo katoliški duhovni jemati potnico (Pass), kadar se kam vozijo, samo zato, ker so katoličani. V vsej Rusiji, od vrhu do nizu, od prave na levo mora vsak človek, naj bo kakeršne vere hoče, imeti potnico, ako se odpravlja, celo na dva dni v mesto, kjer ga ne poznajo.

Iz vsega tega je vidno, da bi v Rusiji morala biti dva zakona, jeden za poljske šlahiče in kšedze, drugi pa za „Moskale“; zato, ker so Poljaki nekdanji svojo državo, katera je pa vsled brezpravnosti razpala, kakor nekdanj rimska, ali kakor zdaj turška, zato imajo pravico na posebne privilegije, ka-li?

Laži in klevete, ki jih trobijo nekateri v svet lehkovernim svojim prijateljem, ki jih čitajo po filtraciji „N. Fr. Pr.“ in drugih sovražnih Slovanom in Rimu židovsko-nemških listih, škodijo le Poljakom samim. Rusko občinstvo to čita in treba imeti mnogo hladnokrvnega razsodka, da bi ne valilo vse odgovornosti za brezvestne in studne laži na vse Poljake, no, samo na tiste, ki vodijo poljsko politiko. Imeti svoj ideal, delovati na to, da bi se dosegel, vzdihovati po njem, to je reč, vredna vsake pohvale. No, pot k dosegi ideala ni — laž in obrekovanje. Slab ideal, kateri se dosega takimi gnusnimi sredstvi.

(Dalje prih.)

LISTEK.

Sopernikā.

(Obraz s Slovaškega. — Češki spísala Gabrijela Preissová.)

(Dalje.)

Plesalo se ni. Starek Tonek dal si je igrati svojo pesen spremljuje jo s petjem. Nekoliko mladeničev mu je pripevalo. Oni peli so „Anička“, on pa:

„Jenůfa, dušička, nekašli,
aby ma pri tebe nenašli;
bo ak ma pri tebe očujú — oj!
vezmu mi klobučík i šubu — oj!“

Ta „oj“ zavrnil je Tonek, da je vsem po ušesih odmevalo. In z zarečim pogledom ozrl se je po ljubici, ki je sedela na klopi oprta ob zid, z nabranimi obrvmi, stiskajoč robec. In nadaljeval je z ognjenim gibanjem čardaša:

„... Vezmu mi klobučík s perami
i šubu vlnenu s šnurami —
vezmu mi má milá ai tebe — oj!“

V tem zavrtel se je Tonek do Liborja in v radosti pozabil je, da sta se dopoldne sprla. Ob-

stal je pred njim, nasmejal se in oprši se ob njegovo ramo visoko poskočil. A najedenkrat ni mu bilo več do norčij in skakanja. Porinivši ga ošabno od sebe, sunil ga je Libor s pestjo v prsi, da bi bil skoro pāl.

„Ti surova vojačina!“ zakričal je od boli razjarjeni Tonek, „misliš, da se dam od tebe kaj narediti? Tu glej!“

Tonek je oziraje se po kaki palici zgrabil z bližnje mize godčev klarinet ter se z njim zagnal na Liborja. Ni ostalo samo pri grožnji — že sta se bila.

V izbi nastala je zmešnjava in krik. Ženske bežale so ven, nekoliko mladeničev približalo se je pretepalcema ter ja hotelo razdružiti. Tonku, ki je bil manjše postave ali krepkeji, močnejši, posrečilo se je prvemu, da je zagnal sopernika na tla, a ta je bil bliskoma zopet po konci.

„Vzemite mu nož!“ zaupil je godec opazivši v Liborjevi roki nož — za njim od okna pa se je čul žalosten, srce pretresajoč krik: „Jezus Marija, Libor! . . .“ A predno so mladeniči utegnili mu izruvati nož, dogodila se je že nesreča. Tonek, ka-

teremu je izza tilnika visoko šinil pramen krvi, zgrudil se je najbližjemu tovarišu v naročje. Nekdo zgrabil je Liborja od zadej za suknjo, a on otrese se ga je, podrl dva zadržujoča ga mladeniča in odhitel ven. Nihče se ga ni upal zadržavati, ker je bil tako grozen.

* * *

Bilo je že davno po polnoči, ko se je Libor povrnil domov — brez klobuka, od bega utrujen, od groznih mislij preganjan. Pri Verencovih še niso vedeli ničesar, nihče ga ni pričakoval.

Mlavec vrgel se je oblečen na postelj stoječo v veži in zatisnil za minuto oči. Teško je dihal, srce mu je glasno bilo. Preplašen odprl je oči. Kakor bi nekaj šumelo za vratni — morda kdo prijema kljuko? Ne — le tako se mu je zdelo. V izbi tika ura, in čuje se od ondu mirno dihanje roditeljev. To vender ne more človeka strašiti! A zrak v veži bil je težak, da bi se človek zadušil. Libor skočil je po konci, tiho priplazil se je k dverim, odprl jih je in potajno stopil na dvorišče. Na pragu prebudil se je pes. Poskočil je, ozval se slabo,

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 30. septembra.

Mislilo se je, da bodo konservativci v letošnjem zasedanju **državnega zbora** predlagali konfesionalno šolo. Ta misel so pa menda opustili. Konfesionalni šolski zakon na centralistični podlagi bi ne ugajal Čehom in Poljakom, torej bi glasovali proti njemu. Ko bi se pa hotelo izdelati šolski zakon na federalistični podlagi, bi pa morda levičarji ostavili državni zbor, češ, to nasprotuje ustavi. Potem bi pa utegnil odstopiti Taaffe, ali bi pa bil razpuščen državni zbor.

Jednake ovire, kakor pri nas, delalo je **naučno ministerstvo** na Češkem, kar se tiče vsprejemanja učencev v srednje šole. Če tudi se je odpravilo več srednjih šol, vendar ni hotelo dovoliti, da bi se na gimnaziji v Budejovicah vsprejelo v prvi razred nad 50 učencev. Še le po velikem prizadevanju se je toliko omečilo, da je dovolilo vsprejeti 60 učencev. Prejšnja leta bili sta navadno paralelki, letos se je pa še za jeden razred število učencev omejilo. Mnogi stariši neso mogli svojih sinov upisati v gimnazijo, ker letos paralelke ne bode.

Ministerska posvetovanja o skupnem državnem budgetu so končana. Skupni budget za bodoče leto bode skoro popolnem jednak letošnjemu. — Delegaciji snideta se koncem oktobra in bodeta zborovali v novembru. Po sklepu delegacij sklicali se bodo deželni zbori.

Odseki **higijeničnega kongresa** pripravljajo gradivo za skupno posvetovanje. Odsek za pouk o javnem zdravstvu je že končal svoja posvetovanja. Sklenil je mej drugim priporočati, da bi se po ljudskih šolah učilo o javnem zdravstvu ter bi učiteljski kandidati za ljudske šole morali napraviti izpit tudi iz tega predmeta.

Vnanje države.

Cankoveci in Karavelovci se ne bodo udeležili volitev za **bolgarsko** navadno sebranje. Temu uzrok pa ni morda to, da ne upajo pri volitvah pridobiti precejšnje podpore, ampak se le nečejo mešati v volitve, ker ne priznavajo legitimnosti kneza in njegove vlade ter se zategadel ne brigajo za vladne navedbe. Ko bi pa volitve vodila kaka zakonita oblast, bi se jih pa udeležili. Vlada si jako prizadeva, da bi dobila nekaj Radoslavova pristašev na svojo stran, ker drugače se ne bode mogla obdržati.

Rumunski ministerski svet se je nedavno posvetoval, ali bi vlada začela zopet pogajati se z Avstro-Ogersko zastran trgovske pogodbe. Kaj je sklenil, ne vemo. Vsekako bilo bi v obojestranskem interesu, da se ta stvar jedenkrat uravna. Največje ovire dela svojeglavnost in sebičnost Madžarov.

Po poročilih, katera je dobila **turška** vlada, so vse vesti o nemirih v Makedoniji izmišljene. Ravno tako tako je prebivalstvo ob srbske in črnogorske meji popolnem mirno.

Nemce posebno jezi, da je **Rusija** zopet povišala carino za nekatere nemške izdelke in prideleke. Listi priporočajo, da bi tudi Nemčija povišala carino za blago, ki se uvaža iz Rusije. S tem bi močno škodovala ruske trgovini in kmetijstvu. Z Avstro-Ogersko, Rumunijo in Srbijo naj bi pa sklenila take trgovske pogodbe, da bi Nemci lahko dobivali v ceno živino. S tem bi se tudi storil korak k srednjeevropske carinske zvezi. Take carinske zveze še davno žele v Berlinu, pa tudi v Avstriji jo zagovarjajo mnogi, kateri želijo, da bi se Avstrija popolnem v gospodarskem oziru podredila Nemčiji, čemur posledica bi bila politična zavisnost. Nadejamo se torej, da se avstrijski odločilni krogi ne bodo dali zapeljati, ter bodo vedno branili gospodarsko in politično samostojnost naše monarhije.

Italijanski kralj je odredil, da se osnuje poseben urad za ministersko predsedništvo. Oprav-

ljal bode posle, ki se tičejo vse vlade. V tem uradu se bodo pregledale vse stvari, katere se imajo predložiti kralju v podpis. Ta urad imel bode tudi nalog informirati ministerskega predsednika o raznih političnih dogodkih, manifestacijah, javnem mnenju, in kaj pišejo razni listi.

Z mlajšim Schnaebloom, katerega so prijeli **Nemci**, ko je prišel čez mejo, sodišče ni posebno strogo postopalo. Obsodilo ga je samo v tritedenski zapor in na 20 mark globe. Preiskovalni zapor so tudi usteli v kazen. Najbrž so Nemci z njim zato tako milostno postopali, da bi se o zadnji aferi na meji lažje sporazumeli s Francozi.

O begu **afganistanskega** pretendenta Eyuba hana piše se „Daily News“ iz Teherana, da so nekaj časa Perzi dobro stražili ga, ko je že hotel 1885. leta ubežati. Še svojega stanovanja ni smel ostaviti in tudi neso pustili nikogar k njemu, kdor bi se bil zdel kaj sumen. Stotnija vojakov bila je postavljena okrog njegove hiše. Ker je pa bilo videti, da se je han popolnem sprijaznil s svojo osodo, kmalu neso več tako strogo pazili nanj. Han sam je svojega mlajšega brata z njegovimi ženami, katerega je bil ostavil v Mešedu, povabil, da naj se pri njem nastani v Teheranu. Vse je kazalo, da han namerava stalno ostati v Perziji. Letošnjo pomlad je poprosil, da bi mu dovolili poletu iti na deželo. Da bi pa kdo kaj ne sumil, pustil je svojega brata in dve ženi v mestu, ravno tako tudi skoro vse sluge. Odšel je s tretjo ženo, z malim spremstvom v Pejriš, ki je 11 kilometrov od Teherana, kjer se je nastanil poleg letnega stanovišča turškega poslanika. Čudno je bilo, da je vzel s seboj vseh svojih 18 konj. Hitro je pisal raznim svojim pristašem pisma, kje naj ga počakajo. 12. avgusta je ostavil svojega hišo v perzijske obleki in kmalu se je na določenem mestu sešel s svojim bratom in 10 Afgani. Seboj je imel 32 tisoč mark, katere je prištel od svoje angleške penzije. Ko ga je drug dan častna straža zamačala, je poslala v hišo prasiat po njem. Njegova žena je pa bila dekl ukazala, naj reče, da je bolen. Dekla je stražnikom dala lastnoročno Eyubovo pismo z njegovim pečatom, v katerem je bila natančneje povedano, kaj mu je, in naročeno, naj mu gredo po zdravlila v mesto. Ko se pa celih osem dni han ni nič pokazal, začeli so nekateri sumiti, da je morda pobegnil. Poročili so vse ministru vnanjih zadev, ki je osobno prišel v Pejriš. Ministru je žena resnico povedala in mu izročila pismo šahu, v katerem han svoje priporočanje njegove velikodušnosti. Ker je do afganske meje 20 dni hoda, je Eyub ukazal potrgati brzojavne žice zaradi previdnosti. Angleški poslanik se je pritožil zaradi njegovega bega in očital ministru vnanjih zadev, da je kriv, da je han pobegnil. Minister dal je svojo ostavko. Najbrž pa minister vendar ni nič vedel, kaj Eyub namerava, ker slednji še svojim prijateljem poprej ni nič znil o tem. — Po poročilih iz Kabula, ujeli so polkovnika Pardaka in tri druge spremljevalce Eyuba hana, han sam je pa bežal v Turkostan.

Dopisi.

Iz Radgone 28. septembra. [Izv. dop.] Gospod urednik! Izvestno Vas je presenetil moj dopis iz tega kraja, kajti Radgona Vam je popolnoma nemška izvemši nekaj ogerskih „ellien-rajterjev“ in nekaj drugih privržencev „magyarorszaga“. Ogledajoč si mesto, naletel sem na več napisov v presladkem jeziku Arpadovih potomcev, ki so me spomnili na bližino ogerske meje. Radgonskega „embera“ pa tudi kaj lahko spoznamo; gleda namreč tako, kakor bi hotel vsacega pohrustati s kostmi in mesom vred, kdor ni njegove gore list. Zgodovinski sicer ne morem dokazati, kdaj so se ti Ogri tu naselili, najbrž bodo potomci vojakov ogerskega kralja Matjaža, kateri so po zajetju mesta Radgone tu zaostali. Pa kam sem zabredel. Mislil sem pisati o raznih stvareh, zdaj pa kvasim o zagrizenih sovražnikih vsega, kar le količkaj po slovanskem diši. Torej kaj drugega!

Dne 14. in 15. septembra imela je v Radgoni „zveza štajerskih učiteljskih društev“ svoje zborovanje, katerega se je udeležilo nad 200 učiteljev. Radoveden, kakor že sem, kaj počno nemški tovarši, mahnil sem jo tudi jaz le-sem. Ustopivši v mesto, naletel sem na celo kopo „frankfurteric“. S spodnjega Štajerja prišlo je malo učiteljev k temu zborovanju. Pravo so imeli. Mariborsko, Ptujsko in Celjsko učiteljsko društvo iztopilo je že iz te zveze, od katere itak mi Slovenci nemamo nobene koristi. Ko bi jih le še druga slovenska društva kmalu posnemala. — O zborovanji samem in razstavi raznih učil ne bodem mnogo pisal. Najzanimivejši komad razstave je bil vsekakor novoizumljeni računski stroj prof. Lavtara v Mariboru. Na obče zahtevanje imel je prof. Lavtar govor, v katerem je razkladal porabo svojega res izbornega učila. Kmalu izide tudi posebna knjižica o tem.

Na večer dne 14. septembra bil je pri „Kaiser von Oesterreich“ koncert vojaške godbe iz Maribora. Mej posameznimi točkami peli so i Radgonski pevci razne pesni. Pri pesni „Muttersprache“ mislil sem si pač, ali vas renegate, ki so tudi peli, nič ne zaskeli tam okolu, kjer imajo drugi ljudje pošteno srce; ali se pri tem nič ne spomnite onih zlatih dni, ko ste tudi vi kramljali v „materinščini“, katero sedaj strastno zaničujete. Sram vas bodi! — Proti konci koncerta pela se je na obče zahtevanje tudi pri takih prilikah neizogibna „nemška pesen“. Mi Slovenci smo to nakano nemških tovarišev že poprej zvonali, ter smo jo takoj pobrisali, da bi se nam ne godilo tako, kakor Jakcu v Brucku, katerega so svečano odnesli iz dvorane. In s temi Nemci naj bi ostali slovenski učitelji v jedni zvezi? Ne, tega pa ne!

Drugi dan 15. septembra vršilo se je slovesno zborovanje. Razne osebe pozdravljale so navzočne učitelje dokaj umestno, razen zastopnika krajnega odbora (ime sem mu pozabil), ki je govoril sledeče:

„V našem mestu nemamo vam pokazati velikanskih obrtnih in drugih podjetij itd., a kar vam lahko ponudimo, to je zvesto **nemško srce in nemško gostoljubnost**.“ Mislil sem si, hrani oboje za-se, pa mirna Bosna!

Od govorov omenim naj samo onega g. Nedoka o „Slovenskih goricah“, kateri je bil jako temeljit in v krasnem slogu. Nekaj imam mu vendar tudi grajati. Prebivalce Slovence nazival je navadno s sramotnimi imeni „Wenden, Windische“, ter jih javno ožigosal kot strastne žganjepivce, kar pa ni res, vsaj v tej meri ne, kakor je govornik trdil. A kaj diplomatično stilizovan bil je pa konec govora, kjer je patetično vskliknil: „Bog daj, da ostane to vsaki čas presvetlemu cesarju udano ljudstvo zavarovano pred vsakim hujskanjem od gotovih stranij“. Nu povsem dobro smo slovenski učitelji razumeli, kam pes taco moli. Ali je to hujskanje, ako se narod vzbuja k zavesti svoje narodnosti, ako se poučuje, kako se mu je vesti ob času občega jezikovnega prepira. Ali preti morda opasnost državi v tem, če se ljudstvo zavé, da je slovanske

zaspano, a opazivši domačina, ulegel se je zopet, ne brineč se zanj.

„Morebiti se me bode celo ta žival bala!...“

Šel je na vrt in se zgrudil koj na kraji v travo, s čelom na zemljo. Sraga pekočih po jezi, sramu in strahu prouzročenih solz pritekla mu je iz oči; postavni mladenič jel se je tresti in ihteti kakor malo dete. Čez nekaj časa obrnil je obličje navzgor in uprl razžarjene oči proti nebu. Mesec je poblede, zvezde so se že porazgubile, oblaki so beleli in bleseli, ondi razprostiral se je že dan. Skoro razprostrl se bo tu doli, ta grozni, strašni dan! kaj je storiti? Ali naj vse razkrije materi? Zvedeli bodo vsi, ko ustanejo in ko stopi kdo pred hišo. Skoro bode tudi orožnik tu...

Mladeniču zašklepetali so zobje. Skočil je pokonci. Ne — to se ne sme zgoditi, da bi ga zvezanega peljali skozi vas.

Pretekla je plaho dvorišče in prijel je že za kljuko pri veži, ko se je spomnil, da ne bi smel tako kakor pregnanec ostaviti domovja. Kaj je pač s sestro Kristino?...

Pod streho nad mladeničevo glavo začivkala je lastovica. Stopil je k sestrinemu oknu, kjer je

spala v sobici z malo Betko in potrkal z lahka nanj. Slišala ga ni; imela je dobro vest, spala je trdo in sladko. Pod streho oglašila se je zopet lastovica in za njo začivkala je druga.

Libor bil je kakor na iglah. Potrkal je znova in poklical zamolklo: „Kristina!“

V sobici začulo se je tako glasno, da se je prestrašil: „Kdo je?“

„Jaz, Kristina! Ne boj se me, odpri okno!“

Dekle ogrnilo se je s krilom in priskočilo k oknu odpirajoč je.

„Ti si Libor?“ rekla je nekoliko jezno. „Čemu bi se te bala? A kaj razgrajaš tako zgodaj? Ali si prišel od godbe?“

„Ja Boga te prosim, Kristinka, pridi ven, — a tiho, da ne izbudiš ostalih — nekaj ti morem povedati...“

Začujena devotka zaprla je okno, ovila si okrog vratu ruto in tihoma se izmuznila iz sobice skozi vežo na plano.

„Pojdi za mano na vrt in tam ti povem —“ rekel je Libor s potrjim glasom in korakal s sklonjeno glavo naprej.

„To bo tajnost! Tako delaš kakor modrijan,

kateremu so kure kruh pojedle!“ smejala se je Kristina misleč, da se je brat napil.

Na vrtu obrnil se je Libor k zidu in naslonil si glavo na lakot.

„Kristinka!“ — pričel je tresočim glasom.

„Moj Bog! — kaj ti je?“ zatrepetalo je dekle. Zaslutila je nekaj zlega. A spomnila se je, kaj bi ga moglo tako užaliti: „Ali te je zopet Jenůfa razžalila?“

„Oh, moj Bog, oh — — vzdihnil je mladenič znova, „Tonka Slámko sem zabòl...“

„Mati Božja! — kaj si storil? — kako se je to zgodilo?...“

„Vsaj ti, sestrice, ne odvrčaj se od mene... S Tonkom sva se sprla. Posmehoval se mi je, prišel je na-me s klarinetom in jaz zabòl sem ga, nekam za vrat. Moralo je biti zlo, kajti čul sem, kako je Jenůfa vskliknila, in zdi se mi, da so vsi začeli plakati... Na to oddirjal sem na plano, begal sem po polji in stoprav pred kratkim vrnil sem se. Doma ne morem ostati, prišel bi orožnik po-me. Odit moram še pred dnevom. V mesto pojdem izročit se sodniji...“

(Dalje prih.)

krvi ter energično terja mrvico svojih pravic. Ravno v „Slovenskih gorica“ je še nujna potreba, da se kaj stori, da se narod še bolje vzbuja, krepki ter tako usposobi čvrsto braniti slovensko mejo. Ravno tu na meji, na slovenskem braniku treba nam je neustrašenih in pogumnih mož, da čuvajo narod nad navalom sovražnikov, da zasleduje s paznim očesom vsak gibljaj oholega soseda, zlasti ko skuša „luliko zasejati v brazde rojstne njive“. Slovenci smo v tem pogledu čudni. Mej tem, ko se krepimo v osrednji slovenskih pokrajin (pa tudi tu je mnogo gnilobe), puščamo meje popolnoma v nemar, češ ondi naj si pomaga ljudstvo samo. Mnogim se še ne sanja, kako se premika slovenska meja vedno bolj proti jugu, kako je več ur čez mejo že okužen narodni duh po sovražniku našem. Evo dokaze.

Učiteljstvo gornjeradganskega okraja je brez malo izjem ali popolnoma mlačno ali pa nemčursko. — Šola pri sv. Petru je z drugim razredom naprej povse nemška. — Daleč okrog ni nobenega društva, katero bi gojilo narodni čut. — Slovenci, stanujoči v vaseh na levem bregu Mure, v Paterni, Žetencih in Dedojncih nemajo nobene slovenske šole; njihovim otrokom ubija se nemščina v glavo ter se ne nauče ni brati slovenski. — Na meščanski šoli Radgonski poučuje slovenščino nemčur Erschenjak, ki se je javno pobahal, da že 15 let ni imel slovenske knjige v rokah. — Pri okrajni sodnji in glavarstvu v Radgoni ni nobeden slovenščine zmožen uradnik nastavljen, a ipak imajo tudi Slovenci iz gore omenjenih vasij in iz Gorce ž njimi opraviti. — Take so razmere na slovenski meji. Kaj nujno potrebno bi bilo, ko bi se tu ustanovila podružnica sv. Cirila in Metoda ter i vzdrževala šola za zapuščene Prekmurčane.

Domače stvari.

— (Lepo darilo.) Gosp. Anton Dvoršak, župnik pri sv. Vidu na Planini, daroval je svoji rojstni župniji v Tinjah na Pohorji 1000 gld., župnijskim siromakom 2000 gld.

— (Župnikom v Vitanji) imenovan je g. Josip Žičkar, doslej mestni vikar v Celji.

— (Nezgoda.) Načelnica tukajšnjega nunskega samostana, m. Antonija Murgel, se je včeraj popoldne, spremljajoč dve dami, na stopnicah spodrsnila in pala tako nesrečno, da si je zlomila desno roko. Zdravnik jej je roko obvezal in upati je, da v nekoliko tednih okreva.

— (Razstava v Trbovljah) se je preteklo sredo zaključila. V torek bila je ob navzočnosti namestnika barona Kübecka živinska razstava. V sredo si je mej drugim razstavo ogledal tudi ces. svetnik in dež. odbornik g. Ivan Murnik iz Ljubljane.

— (Naš rojak, O. Klemenčič) učitelj (prepodavatelj) na 2. gimnaziji v Sanktpeterburgu, izdal je, kakor čitamo v „Žurnalu ministerstva narodnago prosvetščenijsa“ (Č. CCLII, 1887, julij), v lanskem in tekočem šolskem letu sledeče šolske knjige: 1. Grečeskaja grammatika dlja gimnazij. Čast 1. Etimologija. 8. (138 str.) S.-Pbg. 1886. C. 1 rub. — 2. Grečeskaja christomatija dlja nižjih klassov gimnazij. 8. (101 str.) S.-Pbg. 1886. C. 60 kop. — 3. Vokabuljarij i slovar k Grečeskoj christomatii dlja nižjih klassov gimnazij. 8. (91 str.) S.-Pbg. 1887. C. 1 rub. Imenovane knjige odobrilo je ministerstvo narodne izobraženosti za porabo v gimnazijah in progimnazijah.

— (Čujte, čujte!) Pod tem naslovom posneli smo pred par dnevi jako zlobno notico iz Wiener Allgemeine Zeitung, ki je vzbudila pri naših čitateljih veliko nevoljo, kakor pričajo došla nam pisma. Mej slednjimi je tudi pismo g. dr. A. Žižek-a iz Ormoža, ki je lani zdravil kolerozne v Loškem potoku. Gosp. dr. Žižek priča, da je bil s prebivalstvom v Loškem potoku popolnem zadovoljen, kajti vse, kar je ukrenil, izvelo se je z največjo natančnostjo in vsa občina ga je spoštovala, kar so tudi pričali dopisi v „Slov. Narodu“ in v „Slovinci.“ — Drug rodoljub „N. N.“, ki bi rad osobno razpravljal takšne perfidije z dotičnim dopisnikom, a obžaluje, da ni dovoljeno, tacemu dopisunu s korobačem pojasniti, kaj se pravi obrekovati, pa misli, da bi vendar bilo umestno, ko bi visoka deželna vlada poslala popravek v „W. Allg. Zeitung“, v katerem naj bi pojasnila, da se je pred dobrim tednom v nekaterih Dunajskih listih čitalo, da so se vsi tisti dogodki vršili — v Siciliji, ne pa v Slovincih, kjer letos, hvala Bogu! še ni kolere in je tudi lani veliko ni bilo. Ničvredni po-

ročevalec v „W. Allg. Zeitung“ je očitno iz zlobe ali pa iz nevednosti prepisal omenjeni članek o Siciliji in van urinil vselej pokorno in inteligentno slovensko ljudstvo, namesto prenemarnih in neobrušenih siciljskih Lahov.

— (Občni zbor konsumskega društva.) V nedeljo dne 2. oktobra ob 2. uri popoldne bode v Šrajnarjevi pivarni na sv. Petra cesti občni zbor I. Ljubljanskega uradniškega konsumskega društva, pri katerem se bodo volili odborniki v predstojništvo in pregledovalni svet.

— (Javno tombola.) Kakor že poročano, bo v nedeljo popoldne dobrodlna javna tombola na Kongresnem trgu. Do sedaj so se jednake tombole vselej povoljno obnesle, blagi nameni so se pospeševali in dosegli. Tudi letos je želeli jednacega uspeha, kajti zaklad v podporo bolnih in onemoglih delavcev peša, in otročja bolnica je potrebna podpore. Namen se bo dosegel, ako slav. občinstvo pridno sega po kartelah. Kdor kupi kartelo, kupi nado na dobiček 100 gld. ali manj, in zavest, da je pripomogel, kolikor toliko bolnim otročičem, delavcem ali onemoglim težakom. Želeti je, da pokupi slavno občinstvo vse v prodaj pripravljene kartele ter si pridobi zahvalo odbora, in vseh onih ubožcev toplo zahvalo, katerim pride dohodek v korist.

— (V Motovunu) v Istri zmagala je pri občinskih volitvah narodna stranka v tretjem in drugem razredu z veliko večino glasov in bode imela v občinskem zastopu 20 odbornikov. O volitvi v prvem razredu še ne znamo izida, a „Naša Sloga“ javlja, da so v tem razredu tudi narodni volilci glasovali za nekatere zmerneje Italijane. V Motovunu je vsled občinskih volitev razdejano zopet jedno gnezdo irredente, zatorej kličemo vrlim volilcem: Slava!

— (Dr. D. Starčević) je v zaporu hudo zbolel. Že pet dnij ne more jesti in oslabil je tako, da jedva govori. Njegov branitelj dr. Josip Frank uložil je zaradi tega prošnjo, da bi ga premestili v bolnico. Mej razlogi v prošnji se navaja, da je zrak v zaporu kužen in da se, ker dr. Starčević vendar ni obsojen na smrt, bolniku daje potrebna pomoč.

— (V Zagrebu) končala se je včeraj obravnavna proti Mariji pl. Winning, rojeni grofici Zietzen, znani pod imenom „Neudorfer Gräfin“. Zatožena bila je hudodelstva goljufije. Zagovarjal jo je jako dobro dr. Derenčin in sodišče jo je oprostilo.

— (Na Pohorji) zapal je v noči od 27. do 28. t. m. sneg. Velika Kapa in bližnji vrhovi bili so daleč nizdolu v beli odeji. Mraz nastal je tolik, da so se okolu Ribnice pri žagah in v potokih napravili ledeni curki 7—8 palcev dolgi in da je nek vodnjak dve noči zapored zamrznil.

— (Jabolka) obrodila so na Štajerskem letos jako dobro in izvažanje se je že pričelo. Dan na dan odhajajo vlaki polni jabolk čez Tirolsko v južno Nemčijo. Cena za vagon jabolk (100 kvintalov) je 400—450 gld.

— (V Sežani) cvetle na nekem vrtu jablana že mesec dnij, zadnje dni pa se je okrasila tudi hruska z neštevilnimi cvetkami.

— (Za zidani most) prične jutri zimski vozni red. Mešani vlak bode odhajal v Zagreb in Sisek ob 4. uri zjutraj, v Zagreb ob 12. uri 50 min. popoldne, Sisek pa osobni vlak ob 5. uri 10 min. popoldne. Iz Siska bode prihajal osobni vlak ob 11. dopoldne, mešani vlak ob 1. uri 47 minut po noči, mešani vlak iz Zagreba pa ob 4. uri 15. minut popoldne.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Beligrad 29. septembra. Volitve v skupščino vršile so se po vsej deželi v največjem redu. Doslej je znan izid 120 volitev; vsi izvoljenci so pristaši zjedinjene vladne stranke, izimši 5—6, ki ne pripadajo nobeni stranki. Mej izvoljenci ni nobenega pristaša Garašinovega. Beligrajski kandidatje dobili so 1356 glasov. Izid 30 volitev še ni znan.

Pariz 29. septembra. Nekateri časniki, govoreč o dogodku na meji, mislijo, da se je zločin s premislekom izvršil in da je posledica stave dveh pijanih nemških vojakov.

Pariz 29. septembra. Lebegne, lastnik lova, ki je bil prisoten pri dogodku na meji, odločno zanikava trditev Kaufmannovo. Žrtvi bili sta zadeti na francoski zemlji, na nemška tla nista niti stopili.

Arco 29. septembra. Nemški cesarjevič odpotoval je v Benetke.

Razne vesti.

* (Ironija osode.) Dne 15. t. m. umrl je v Gmundenu slavni nemški estetik Friderik Teodor Fischer. Prouzročil si je smrt z načinom, ki se nikakor ne strinja z načeli estetike. Sivolasi Fischer preobjedel se je bil namreč gliv.

* (Najtežji diplomat na svetu.) Angleški list „Truth“ piše: Te dni, za svojega bivanja v Royatu, stopil je lord Salisbury na tehtnico. Kazalec obstal je na 115 kilog. Knez Bismarck je samo 95 kilog. težak, Salisbury torej mej diplomati glede teže nema tekmeča.

Dijaška kuhinja v Celji.

(Konec.)

Razni darovi:

1. Slavna banka „Slavija“ je darovala po g. Ivanu Hribarju v Ljubljani 20 gld. 2. Preč. gosp. Mart. Holz, kaplan v Čadramu, 1 gld. 3. Gosp. Skaza v Šmarji pri Jelšah je nabral 36 gld. 80 kr. 4. Gosp. Mih. Novak je nabral od g. J. Pospisila v Konjicah 2 gld. 18 gld. 5. Gosp. Mih. Novak je nabral od čast. podpornikov v Konjicah 7 gld. 50 kr. 6. Udje Celjske čitalnice so darovali 16 gld. 50 kr. 7. Slavna banka „Azienda“ je darovala po Maksu Veršeci v Celji 20 gld. 8. Premil. gosp. knezoškof Jak. Maksimilijan je daroval 10 gld. 9. Preč. gosp. Greg. Presečnik, kaplan v Polčanah, 2 gld. 10. Preč. gosp. Kozine, vikar v Slatini, 2 gld. 11. Preč. gosp. Hribernik Jakob, kaplan v Braslovčah, 2 gld. 12. Preč. gosp. Hecl Fran, m. kaplan v Radgoni, 2 gld. 13. Preč. g. Sever Alojzij, kaplan v Radgoni, 2 gld. 14. Gosp. Bregar Miško v Celji 1 gld. 15. Gosp. Kavčič Jakob v Ljubljani 2 gld. 50 kr. 16. Preč. gosp. Mastnak Jakob, župnik v Slivnici, 2 gld. 17. Preč. gosp. Pintar, župnik sv. Venceslav, 2 gld. 18. Neimenovan v Loki 2 gld. 19. Gosp. Jurij Vouga iz Kalobij 1 gld. 20. Pri šolski veselici se je nabralo 1 gld. 21. Gosp. dr. Karol Gellingsheim v Kozjem 4 gld. 20 kr. 22. Gosp. Ivan Cukala nabral v Braslovčah 2 gld. 23. Gosp. Ivan Gaberšek nabral na Vranskem 12 gld. in 29 gld. 24. Gosp. Anton Kupljen, notar v Črnomlju, 3 gld. 25. Gosp. Sijanec, kaplan pri Novi cerkvi, 2 gld. 26. Gosp. Špende, učitelj v Gornjem Gradu, nabral 7 gld. 20 kr. 27. Gosp. Brežnik, profesor v Rudolfem, 2 gld.

I. račun

dijaške kuhinje za I. šolsko leto 1886/87, t. j. od 15. sept. 1886 do 15. julija 1887.

Darovi:

11 pokroviteljev je darovalo vkup	gld. 562.50
81 letnikov po 5, 10 in 6 gld	„ 431.—
15 podpornikov mesečnine	„ 19.50
Razni darovi	„ 196.88
Dohodkov vkup	gld. 1209.88

Izdatki:

Za poštnino, tiskovine i. t. d. in pa za 1869 kosil dijakom po 22 kr. izdalo se je vkup	gld. 439.50
in v posojilnico se je naložilo	„ 770.32
Torej izdatki jednaki dohodkom	gld. 1209.88

Drugo upravno šolsko leto 1887/88 smo začeli 15. septembra in podajamo prečastitim prijateljem naše učeče se mladine nastopni

proračun.

Nadejati se je:

Od 80 letnikov po 5 gld.	gld. 400.—
„ slavne družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani dar	„ 50.—
Od posojilnice v Celji upamo	„ 100.—
Nadejamo se torej darov vkup	gld. 550.—

Za podporo se je pa oglasilo 34 dijakov, ki prosijo vkup na mesec 480 kosil, t. j. za celo šolsko leto 4800 kosil po 20 kr., zneso torej gld. 960.— kaže se torej za tekoče šolsko leto primanjkljaja v znesku 410 gld., akoravno se je kosilo od 22 kr. na 20 kr. znižalo.

Stavimo do naših rodoljubov in prijateljev naše mladine najuljudnejšo

prošnjo:

da naj blagovolijo to blagodušno podjetje letos zopet po svojih močeh podpirati in tisti, ki še niso postali podporniki dijaške kuhinje, naj to letos storijo, do vseh se pa obračamo z ljudno prošnjo, da v prijateljskih krogih obračajo darove; le če delamo skupno zamoremo doseči namen, katerega imamo pred očmi.

Obračamo se tudi do slavnih okrajnih zastopov in slavnih občin, da se naj blagovolijo ozirati na svojo mladino in naj po izgledu drugih okrajnih zastopov in občin, ki dajejo primerno zelo visoke svote za „Nemški Schulverein“ darujejo blagodušno za našo domačo dijaško kuhinjo.

Nadajamo se torej obilih darov, ker drugače bi morali pridnim in zelo revnim dijakom dosti hrane odtegniti; saj so itak zraven tega še dosti lačni. Darovi naj se blagovolijo pošiljati na blagajnika Maksa Vršec-a v Celji.

Da se prihranijo poštni stroški, pridenemo našemu poročilu poštno-hranilnični položnji list, na katerega se lahko pri vsaki pošti brez poštne uplače, prosimo pa zraven imena tudi pristaviti za „dijaško kuhinjo.“

Občni zbor

dijaške kuhinje v Celji bode 9. oktobra t. l. ob 3. uri popoldne v Celjski Čitalnici, h kateremu se vsi prečastiti pokrovitelji, podporniki in prijatelji naše mladine uljudno vabijo.

Dnevni red je:

1. Pregled in potrjenje letnega računa preteklega leta.
 2. Pregled proračuna za leto 1887/8.
 3. Volitev novega odbora.
- Zunanji udje se zamorejo dati zastopati po Celjskih.

Maks Veršec l. r.
blagajnik.

Mihael Vošnjak l. r.
predsednik.

Dirkarsko društvo v Žalci.

Vabilo

KONJSKI DIRKI

za konje V. konjerejskega okraja
(Savinjsko plemo),

katera se vrši

v nedeljo 16. oktobra 1887 ob 3. uri popoldne
na dirkališču v Žalci.

I. Pričetna dirka.

Društvena darila: 12 zlatov. Jedenkrat dirkarsko
pot = 1 kilometer.

Za konje V. konjerejskega okraja (Savinjsko
plemo); starost ne čez 4 leta.

Uloga 2 gld., katera se nikakor več ne povr-
neta. Da se dirka vrši, treba je najmanj 5 oglasil.

I. darilo 6 zlatov. — II. darilo 3 zlati. —
III. darilo 2 zlati. — IV. darilo 1 zlat in po jedna
zastava.

II. Dirka plemenskih konj.

Društvena darila: 23 zlatov. Dvakrat dirkarsko
pot = 2 kilometra.

Za licencirane žrebce in kobile V. konjerej-
skega okraja (Savinjsko plemo); starost ne čez 8
let. Pri kobilah je treba od županstva potrdila, da
so se v teku zadnjih dveh let za plemo porabliale.

Uloga 2 gld., katera se nikakor več ne povr-
neta. Da se dirka vrši, treba je najmanj 6 oglasil.

I. darilo 10 zlatov. — II. darilo 6 zlatov. —
III. darilo 4 zlati. — IV. darilo 2 zlati. — V. da-
rilo 1 zlat in po jedna zastava.

Občne določbe.

Kot pravila veljajo od društva izdana občna
dirkarska pravila.

Oglasila vsprejema načelnik društva gospod
Jan. Hausenbichler do 15. oktobra t. l., ka-
tera se morejo ustno, pismeno ali brzojavno nazna-
niti.

Posestniki, kateri mislijo svoje konje k dirki
oglasiti, je morajo natančno popisati in njih imena
naznaniti.

Vožnja je z jednim konjem na dveh- ali štiri-
kolesnih vozeh.

Naznanjene konje treba je v dan dirke dopo-
ludne ob 10. uri društvenemu odboru v Žalci pred-
staviti, da se pregledajo. Ob enem se vrši žreba-
nje in razdelitev trakov.

Ustanovniki društva imajo povsod prosti uhod.

Odbor.

prinaša v X. zvezku naslednjo vsebino: 1. Go-
rčad: Iz popotnega dnevnika. Pesmi. — 2. A. Pla-
ninc: Čez deset let. Povest. — 3. Fr. Podkrajšek:
Grad Predjamski. Krajepisno-zgodovinska črtica.
(Konec.) — 4. Janez Trdina: Bajke in povesti o
Gorjancih. 37. Koslerjev vodotok. — 5. dr. Fr. J.
Čelestin: Slavjanska pisma. I. — 6. Slavomir:
Zvonovi. Pesem. — 7. Fr. Gestrin: Uživaj! Pe-
sem. — 8. Fr. Gestrin: Pod jablano. Pesem. —
9. Jos. Kržišnik: Triolet. — 10. Anton Koder:
Na jadranskem morju. Popotna črtica. — 11. Josip
Starč: Na oknu. Črtice iz veliko-mestnega življenja.
— 12. Književna poročila: V. V. Oblak: Morpho-
logie des Görzer Mittelkarstialektes mit besonderer
Berücksichtigung der Betonungsverhältnisse von Dr.
Karl Strekelj. Wien, 1887, 8°, 122. (Konec.) — 13.
Dr. Karl Strekelj: Prošnja za narodno blago. —
14. Listek: Dr. Jan. Bleiweisovo pismo Vojtehu
Kurniku. — »Spomen Hrvata.« — »Slovenščina
na ljubljanskem liceju.« — Ivan Zbogar. — Zasip,
ne Zaspo. — Logika. — Slovenski pisatelji v tujih
prevodih. — Knjižnica za mladino. — 15. J. Ka-
lan: Šah. — »LJUBLJANSKI ZVON« stoji:
vse leto 4 gld. 60 kr., polu leta 2 gld. 30 kr.,
četrt leta 1 gld. 15 kr.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Trajni zdravilni uspeh. Vsakršno trganje po
hrbtu in udih ter bolečine v členih uspešno ozdravi maza-
nje z Moll-ovim »Francoskim žganjem in soljo«. Cena
steklenici 80 kr. Vsak dan razpošilja po poštne po-
vzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvor. založnik, na Dunaji,
Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno
Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in pod-
pisom. 4 (19—7)

Tujci

29. septembra.

Pri **sestni**: Kandérs iz Hamburga. — Matuschka,
Trümper, Breier, Maček, Rohsenheim, Höhnman z Dunaja. —
Faber iz Inomosta. — Patr-ne, Zanluchi iz Bocna — Stro-
janovich iz Pančove. — Valer iz Pečuha. — Rosenberg iz
Siska. — Faber, vit Spiss, Gressel iz Gradca. — Schlagen-
haufen iz Beljaka. — Glančnig iz Wolfsberga. — Fertin iz
Starega trga. — Lenarčič iz Selc. — Höhnel, Oitzinger iz
Ljubljane. — Kornfeld, Cu'omann iz Trsta. — Bulforis iz
Vidma. — Köcherl iz Kotora. — Kosseti iz Pordenone.
Pri **malici**: Dürschner iz Pirne. — Rottenberg, Krič,
Bruckner, Weil, Priser z Dunaja. — Kessler iz Celoveca. —
Tribuci iz Vipave. — Bartelne iz Kučevja. — Heller iz
Kamnika. — Dr. Jellouscheg iz Radovljice. — Oblak iz
Litije.

Pri **južnem kolodvoru**: Gorup iz Gradca. —
Urbančič iz Pulja.

Pri **bavarskem dvoru**: Renkel z Dunaja. —
Kresse iz Gradca.

Umrli so v Ljubljani:

28. septembra: Albert Vidmajer, konduktorjev sin,
2 1/2 leta, Sv. Petra nasip št. 65, za božjastjo.

29. septembra: Janez Oblak, delavec, 25 let, Ulice
na Grad št. 12, za vodenico. — Egon Smale, železniškega
uradnika sin, 6 1/2 leta, Starinarska steza št. 1, za davico.

V deželnej bolnici:

27. septembra: Marija Traven, kajzarjeva žena, 53
let, za sprijenjem krvi.

28. septembra: Marija Novak, gostija, 68 let, za
oslabljenjem. — Marija Šiškar, delavčeva hči, 2 leti, za ka-
tarom v črevih. — Janez Nahtigal, delavčev sin, 4 leta, za
osepniciami. — Andrej Košmerl, rešetar, 69 let, za starostjo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
29. sept.	7. zjutraj	725-27 mm.	9-8°C	sl. vzh.	obl.	24-70 mm.
	2. pop.	728-87 mm.	17-2°C	z. jz.	obl.	
	9. svečer	725-92 mm.	11-6°C	sl. zah.	dež.	dežja.

Srednja temperatura 12-9°, za 0-9° pod normalom

Dunajska borza

dne 30. septembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81-25	gld. 81-10
Srebrna renta	82-40	82-30
Zlata renta	112-55	112-35
5% marca renta	96-20	96-15
Akcije narodne banke	880-—	880-—
Kreditne akcije	283-40	282-90
London	125-80	125-75
Srebro	—	—
Napol.	9-95	9-94 1/2
C. kr. cekini	5-95	5-94
Nemške marke	61-52 1/2	61-50
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	130 gld. 75 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	16
Ogerska zlata renta 4%	100	20
Ogerska papirna renta 5%	87	15
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	119
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25
Kreditne srečke	100 gld.	178
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	111
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	232	—

Št. 14.893.

(704—1)

Naznanilo.

Zaradi oddaje zalaganja mestne občine Ljub-
ljanske se šuto tekom let 1888, 1889 in 1890 vr-
šila se bode

dne 6. oktobra t. l. ob 10. uri dopoldne
ustna in pismena dražba, h kateri so povabljeni
podjetniki z opomnjo, da so dotični pogoji in cene
v pisarni mestnega stavbinskega urada ob navadnih
uradnih urah vsakemu na razpolaganje.

Mestni magistrat Ljubljanski,

v 28. dan septembra 1887.

Kisla voda, kopališče Radence

s svojo jako obilo »natro-lithion-
kislino«. Garodovi poskusi so
dokazali, da je ogljeno-
kislina »Lithion« pri
protinu najboljše
in najgotovje
zdravi-
lo.

Vsled
obilnega
ogljeno-kislina,
natrona, lithiona
je radnjska kislina
voda kot specifikum pri:
protinu, kamnji v želodci, me-
hurji, ledvicah, zlati žili, bramo-
riji, brahuru, zlatenici, želodčnih bo-
leznih, kataru. Kopelji, stanovanja, restavracija cené.

Glavna zaloga pri Ferd. Plautz-u v Ljubljani.
(849-13)

Učitelj hrvatskega jezika

išče se za jedno ali dve uri na teden.

Kje, pove upravništvo »Slov. N. roda«.

(702—1)

Opr. št. 24. S. K.

(698—2)

Sklic

zapuščinskih upnikov.

Podpisani c. kr. notar kot sodni komisar po-
zivlje vse one, ki imajo kot upniki stavljati kako
terjatev do zapuščine dne 31. prosinca 1887 brez
pravoveljavne zadnjevoljne naredbe zamrle Ane
Fantoni, bivše udove Orel, rojene Grajzar,
trgovke z galanterijskim blagom v Kranji, da naj
dne 15. oktobra 1887 ob 9. uri

v pisarni podpisanega napovedó in dokažejo ustno,
ali pa do tedaj pismeno prijavi svojo terjatev,
ker bi sicer do zapuščine, če bi vsled plačevanja
naznanjenih terjatev pošla, ne imeli drugih pravic,
kakor jim jih daje kako zastavno pravo.

V Kranji, dne 17. septembra 1887.

Viktor Globočnik,

c. kr. notar kot sodni komisar.

Naznanilo.

V hiši Jakoba Gašperija v Selsčeku
poleg Begunj, pošta Cerknica pri Rakeku, pro-
dalo se bode vsled odloka okrajnega sodišča v Lo-
gatici z dne 13. julija 1887 št. 5681 po javni dražbi
tudi pod naznanjeno ceno dne **4. oktobra 1887:**

2 vola, cenjena po 130 gld. = 260 gld.

2 kravi, cenjeni " 50 " = 100 "

1 junček, cenjen 80 gld.

(697—8)

Praktikanta,

slovenskega in nemškega jezika zmožnega, ki je spodnjo
gimnazijo dobro dovršil, je zdrav in iz dobre hiše, vsprej-
mem takoj v lekarno. Pogoji pismeno. (700—2)

Josip Močnik, lekar v Kamniku.

Gostilna

na Primskovem pri Kranji

dá se prostovoljno v najem.

Spodaj ima tri sobe, hram in dve kleti, jedno veliko
in jedno majhno. Gostilna ima tudi potrebno posodo ter je
založena z vinom. Zraven sta 2 travnika in 2 vrta. —
Kaj več pove (699—2)

Marija Mrcina na Primskovem.

Dobra kuharica

se takoj vsprejme

v Mallnerjevem hôtelu na Bledu,

kamor naj pošljejo svoja spričevala, katere želé
te službe. (681—8)

Dva živinska semnja,

vsako leto, **1. majnika in 18. oktobra**, sta
z odlokom visoke c. kr. deželne vlade v Ljubljani
z dne 26. prosinca 1887. leta št. 11.565

na Bohinjski Bistrici

dovoljena.

Slavno občinstvo se na prvi semenj 18. okto-
bra t. l. vabi k obilni udeležbi. (693—2)

Županstvo na Bohinjski Bistrici,

dne 24. septembra 1887.

Zobozdravnika Paichel-a

ustni in zobni preparati.

(Ustnovodna esenca in zobni prašek.)

Izvrstna sredstva za čiščenje in ohranjenje zob,
zabranijo, da se ne dela zobni kamen, osvežijo usta
in odpravijo smrdečo sapo.

Posebno utrjujejo otle zobe, ustavljajo krva-
venje dlesna, zabranjujejo trohnenje zob in če se
stalno rabijo, odpravijo vsake zobne bolečine. Cena
steklenici zobovodne esence 1 gl., škatelji
zobnega praška 60 kr. (238—51)

Dobiva se v ordinacijskem prostoru pri
Hradeckemu mostu v Köhlerjevi hiši 1. nadstropje,
pri lekarji Svobodi in trgovci Karinger-jl.

Lastnina in tisk »Narodne Tiskarne«.